

Velká válka na Donbase pravděpodobná, jako ještě nikdy předtím. Kam směřuje globální konflikt velmocí?

- CZ24 News | 31. prosince 2021

DONBAS: Velká válka na Donbase je tak pravděpodobná, jako nebyla nikdy předtím.

Ukrajina, lépe řečeno, její majitelé zpoza oceánu, jsou odhodláni národní republiky Doněcka a Luhanska tentokrát vojensky převálcovat. Co lze udělat, aby nedošlo k bratrovražedné válce?

V uplynulých letech a měsících Američané navozili na Ukrajinu obrovské kvantum zbraní, aby „opolčence“ rozdrtili. (Známý novinář a analytik Finian Cunningham říká, že od roku 2014 tam Američané přivezli zbraně v hodnotě až 2,5 miliardy dolarů!) A to má být teprve začátek: Ukrajinu chtějí začlenit do NATO a je jasné, že pak by se stala polygonem americké armády, odkud by americké rakety s jadernými hlavicemi měly nejdůležitější centra Ruské federace jako na dlani.

Zdá se, že Rusko se nachází v bezvýchodné situaci, v níž má před sebou jen samé špatné a ještě horší možnosti. Cokoli udělá, bude pohroma. Pokud nebude jednat, tak se během několika let jeho strategická obranná situace rapidně zhorší. Pokud bude jednat, tak to bude Západem v každém případě označeno jako agrese a následkem budou nejen neodmyslitelné sankce, ale zejména přetrhané důležité vazby s bratrskou Ukrajinou a ekonomicky důležitou Evropou.

Divide et impera - základ zahraniční politiky USA

A právě poté – po přetrhání všech pout mezi Ruskem a zeměmi ležícími od něho na západ – kruhy, které ovládají USA, při své věčné vizi ovládat celý svět, touží nejvíce. Z druhé světové války se Sovětský svaz pozvedl za pár let, z porážky ve studené válce se Rusko vzpamatovalo dvě desetiletí, ale pokud by se nepřítelům podařilo dohnat bratrské národy Ukrajiny a Ruska k plnoformátové válce, tak by tím rozpoutali mezi nimi nenávist na staletí. Bismarck už před 150 lety tvrdil, že Rusko se dá porazit jedině tehdy, podaří-li se ho rozeštvát s Ukrajinou...

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Kdo by snad považoval tyto úvahy za nějaké nenávistné konspirování, ať si raději přečte, co říká základní geopolitická doktrína Spojených států. Wolfowitzova doktrína:

„Naším prvním cílem je zabránit opětovnému objevení se nového rivala, ať už na území bývalého Sovětského svazu nebo jinde, který by představoval podobnou hrozbu jako dříve Sovětský svaz. Toto je dominantní úvaha, která je základem nové regionální obranné strategie a vyžaduje, abychom se snažili zabránit jakékoli nepřátelské velmoci ovládnout region, jehož zdroje by pod konsolidovanou kontrolou postačovaly k vytvoření globální moci.“

A proto, ve smyslu hesla rozděl a panuj, všude ve světě, a speciálně v Euroasii vládci USA se snaží národy mezi sebou rozeštvát, aby se nemohly spojit a vytvořit globální mocnost – a aby USA zůstaly jediným světovým hegemonem. Takhle to je, a kdo tvrdí, že to je jen konspirování, ten buď nic nepochopil, nebo to má zapláceno.

Ruské ultimátum? Nebo jen příprava na překvapivý krok?

Prezident Vladimir Putin musel na intenzivní militarizaci Ukrajiny a snahu začlenit ji do NATO nějak zareagovat. Nejen proto, že pasivita by byla tou nejjistější cestou k definitivní geopolitické porážce a ke konci Ruské federace v současné podobě, ale také proto, že by to byl i konec jeho vlastní popularity a důvěry lidí. A nejen v očích občanů Ruska, ale také u mnoha lidí z celého světa, kteří v Rusku (otázkou je, do jaké míry realisticky, ale přece) vidí naději v lepší svět, který nebude celý ve spárech jediného vládce, predátora z Washingtonu.

Rusko tedy zareagovalo před Vánocemi velmi, až překvapivě tvrdě formulovaným ultimátem. Jaká bude americká odpověď na ruské podmínky, to je víceméně jasné: Spojené státy nemohou na podmínky ruské výzvy (pro jejich velmocenskou pýchu a aroganci až urážlivé) zareagovat jinak než povýšenou ignorací, protože by tím ztratily gloriolu světovládné říše. Budou se mile usmívat a blahosklonně připustí jednání, která nikam nepovedou, možná i něco slíbí (o čem bude každému jasné, že to bez mrknutí oka kdykoli poruší), a přitom budou i nadále pokračovat v tom, co dělají: v přípravách na začlenění Ukrajiny do NATO a pro útok proti Rusku.

To je jasné nám, a duplem to musí být jasné i stratégům v Kremlu – oni takovou americkou reakci jistě museli očekávat ještě dříve, než vůbec své ultimátum „partnörům“ poslali. Tedy americká reakce je předem jasná, a teď jsou všichni zvědaví na další ruský krok.

Kdo vyhraje v této šachové partii?

Řekněme si to terminologií šachové partie (protože toto svým způsobem šachová partie také je). Rusové udělali až příliš naivní tah, nastrčili protivníkovi figuru a lze očekávat, že ten se na ni ulakomí. Proč to udělali? Proč by se vystavili hanbě, že jejich tvrdá slova Američané odignorují a oni zůstanou vystaveni mezinárodnímu posměchu? Jsou to dobří šachisté, jistě mají partu naplánovanou na několik kroků dopředu. A tedy lze předpokládat, že ten tah nebyl náhodný, reakci protivníka předvídají a mají připravený protitah.

Ten protitah zřejmě nebude přesně takový, jaký Američané předpokládají, a na jaký se doslova těší, protože právě to by znamenalo pro všechny účastníky v regionu katastrofu: přímý plnoformátový vojenský konflikt na Donbasu.

Jaký krok to tedy bude? A ve které rovině? Vojenské? Ekonomické? Politické? Putin dosud – zda to byla Gruzie, Donbas, Krym, Sýrie – vždy protivníky mistrně obehral, vždy vytáhl překvapivý tah, se kterým nepočítali. Podaří se mu to i tentokrát?

Zde je třeba říci ještě jednu věc: zahraniční politika se i v Rusku do značné míry odvíjí od toho, co akceptují voliči. Ukrajina v NATO, to je na Rusy poněkud silná káva – a proto nebudou mít problém s

podporou i poněkud razantnějších kroků při obraně ruských zájmů, ačkoli ani v Rusku není situace běžných lidí zcela růžová a každé další sankce budou cítit ve svých peněženkách. Přesto, podobně jako nadšeně přivítali návrat Krymu do Ruské federace, budou zřejmě většinou reagovat i tentokrát, pokud prezident Putin učiní podobně odvážné rozhodnutí.

Čas hraje pro Rusko

Podstatou ruského přístupu k bolavému problému na Donbase je natahovat čas. I to potvrzuje názor několika analytiků, že čas hraje ve prospěch Ruska. Vnitropolitická situace ve Spojených státech je špatná a jejich geopolitická pozice se dlouhodobě zhoršuje.

Demografické, sociální, ekonomické problémy USA narůstají, lidé jsou rozzlobení, hrozí návrat Trumpa, popularita Bidena jde od devíti k pěti, do toho koronakrize a nervozita v kompletně přeočkované armádě plné rebelie proti násilné LGBT a BLM propagandě, kterou tam shora tlačí nerespektovaný ministr obrany Austin – nesměruje to k ničemu veselému a jediné, co by mohlo Americe pomoci, je válka. Proto ten spěch a snaha čím dříve rozpoutat na Ukrajině čím větší ofenzivi.

A situace se zhoršuje i na Ukrajině. K tomu snad ani není třeba více dodávat, kdo tam byl, tomu je naprosto jasné, k jakým dalším kolosálním úspěchům a prosperitě tento suverénní a demokratický stát směřuje.

Ruské vedení toto ví. A proto se dá očekávat, že odpověď Ruska, kromě toho, že už tradičně bude přesně opačná, než protivník čeká, a že bude asymetrická, bude spočívat i v tom, že opět půjde o řešení „na dlouhé lokty“, ze kterého Američanům nekápne žádný velký okamžitý benefit v podobě bombastické akce.

Co to tedy bude?

Zkusme chvíli opravdu svobodně spekulovat. Prosím, neberte následující scénáře příliš vážně, jsou pouze nesmělým „uměleckým“ pokusem naskicovat rámeček, ve kterém by se například mohly (nebo vůbec nemuseli) události odehrát.

Tak například by to mohl být jednorázový masivní útok přesnými raketovými zbraněmi na místa koncentrace americké/ukrajinské vojenské techniky, který by velkou část z nich během několika minut proměnil ve šrot a zcela by rozbil plány na ukrajinskou/americkou ofenzivu na Donbase. A dříve, než by se kdokoli vzpamatoval, zbylo by ticho. Ano, byly by tam oběti, ale nebyla by to válka – tu by to oddálilo na neurčito. Byl by z toho strašný diplomatický cirkus, samozřejmě festival sankcí na steroidech... ale v konečném důsledku by to nebylo zase tak hrozné. Koneckonců, něco podobného si dovoluje Izrael vůči Sýrii či Íránu téměř běžně, a jaksi to nikoho netrápí. Byl by to rozhodně menší „hřích“ než to, co udělalo NATO před 22 lety v Jugoslávii. A Rusko by získalo pár let oddechový čas.

Nebo třeba takové povstání na celé jihovýchodní Ukrajině. Například den před tím, než by měla vypuknout ofenzíva Drang nach Donbas, by se v Oděse, Nikolajevu, Křivém Rogu, Zaporoží, Melitopolu, Mariupoli, Dněpropetrovsku, Charkově a dalších městech občané spontánně vzbouřili, obsadili radnici a vyhlásili dejme tomu Novor. Povstání by možná bylo někde rychle potlačeno, ale jinde možná ne – stačilo by několik málo míst, kde by povstání s barikádami a lidovým odbojem i za pomoci nějakých neznámých vlastenců bez občanských průkazů přetrvalo a vznikla by zcela nová situace, ve které by byl útok na Donbas nemyslitelný. Jistě, toto by vyžadovalo dlouhodobou přípravu, ale kde je psáno, že se něco takového neděje? Samozřejmě je snad i zbytečné dodávat, že Rusko by s těmi událostmi nemělo nic společného.

Nevylučuje se ani klasický palácový převrat v Kyjevě nebo alespoň velká rebelie v armádě spojená s masovou dezercí a znefunkčněním vojenské techniky. Nebo bombastický útok banderovců na některé ruské velvyslanectví či plynovod a v odvetě vytvoření ruské bezletové zóny s totálním elektronickým rušením nad severním Černým mořem a východní Ukrajinou, což by Američany oslepilo, ochromilo a také by znemožnilo útok.

Existují i spekulace o ještě divočejším scénáři: že si Rusové možná spočítali, že po tolika kolech sankcí už další nemohou být až tak strašné – a vlastně, ať udělají cokoli, drakonické sankce určitě stejně přijdou – a proto je vyhlásí oni sami, jako první. Možná po začátku ukrajinského útoku na Donbas prohlásí, že Německo a Francie zradily Minské dohody, postavily se na stranu agresora, a proto se s okamžitou platností zastavují veškeré dodávky energií do EU a surovina půjde raději novými potrubími do Číny s jejím neukojitelným apetitem. Evropané už mezi řádky naznačili, že kvůli nějaké Ukrajině nebudou chtít zmrznout...

Možná řeknete, že některé z uvedených nápadů jsou bláznivé, možná ani jeden není realizovatelný. Jsou však opravdu pouze ilustrací, která se pokusila dokázat jediné: že kreativní a ne nadměrně krvavé scénáře dalšího vývoje by se daly vymyslet – a ruské vedení v hledání podobných řešení dosud vždy prokázalo pozoruhodný talent.

Poslední šance Američanů?

Kdo ví, Rusům možná stačí oddálit útok jen za pár měsíců. Pokud se Američanům nepodaří rozpoutat velkou bratrovražednou válku v příštích měsících, za rok může být situace už úplně jiná. Pokud se nezmění nic jiného, tak přinejmenším půjdou nahoru ceny energie, a tedy i všeho ostatního. Stoupat budou nejen u nás, ale i na Ukrajině a to už bude znamenat pro část Ukrajinců doslova hrozbu hladu a zamrznutí – a pro kyjevský fašistický režim zase hrozbu nepřekného konce.

A na kdy naši demokratičtí přátelé předběžně plánují začátek ohňostroje? Mnozí pozorovatelé s velkou dávkou sarkasmu a cynismu předpokládají, že tak jak to už je tradicí, začne to během olympiády, aby lid zaměstnaný sledováním sportu příliš nepřemýšlel nad tím, kdo a proč vlastně na koho střílí a kdo a proč při tom asistuje, ačkoli je tisíce kilometrů od domova...

Zimní olympiáda v Pekingu začíná 4. února 2022.

AUTOR: IVAN LEHOTSKÝ